

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a. s.,** IČ: 618 60 069, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zast. JUDr. Miroslavem Zamiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 957/23, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 31172/14/5200-11431-706012, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 - 99,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 – 99 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění

I. Dosavadní řízení

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též jen „*správce daně*“) v návaznosti na daňovou kontrolu platebním výměrem ze dne 20. 12. 2013, č. j. 6090407/13/2001-24903-105203 předepsal žalobci k přímému placení daň z příjmů právnických osob vybíraných srážkou podle zvláštní sazby daně za období 1. 1. - 31. 12. 2006. Správce daně tuto daň předepsal ve výši 43.298.189 Kč a k tomu žalobci stanovil také penále ve výši 8.659.637 Kč. Odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 12. 2014, č. j. 31172/14/5200-11431-706012 a potvrdil jím rozhodnutí správce daně.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 – 99. Shledal, že žalovaný nebyl

oprávněn stanovit žalobci penále. Městský soud vycházel z toho, že daňová povinnost se týkala zdaňovacího období roku 2006 a že splatnost daně nastala dne 28. 2. 2007. Poukázal na to, že zákon č. 230/2006 Sb. novelizoval zákon č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků s účinností od 1. 1. 2007 tak, že do tohoto zákona vložil ustanovení § 37b upravující uložení penále. Ustanovení § 69 odst. 4, podle něhož žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci vyměřil penále, však bylo do zákona o správě daní a poplatků vloženo až zákonem č. 270/2007 Sb. s účinností ode dne 31. 10. 2007. Před účinností tohoto ustanovení byl tak žalovaný podle městského soudu oprávněn uložit žalobci toliko sankci v podobě úroků z prodlení podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalovaný i žalobce podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Řízení o kasační stížnosti žalobce zastavil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Afs 290/2016 – 42, neboť žalobce vzal kasační stížnost zpět.

[4] Žalovaný (dále též „*stěžovatel*“) ve své kasační stížnosti napadl rozsudek z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že žalobce jako plátce daně z příjmů právnických osob vybírané srážkou byl podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků povinen podat vyúčtování k této dani do 28. 2. 2007. Dále připomněl, že zákon č. 230/2006 Sb. vložil do zákona o správě daní a poplatků ustanovení § 37b, které upravovalo zákonnou povinnost daňových subjektů hradit penále z částky doměřené daně. Podle bodu 1 přechodných ustanovení k tomuto zákonu platí, že „*úprava obsažená v § 37b tohoto zákona se použije pro daně, u kterých lhůta pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování uplynula po účinnosti tohoto zákona*“. Tato změna zákona nabyla účinnosti dne 1. 1. 2007. Ze samotného obsahu přechodných ustanovení podle stěžovatele poté vyplývá, že tato ustanovení se vztahují i na daň vybíranou srážkou, neboť u jiných daní se vyúčtování jako daňové tvrzení nevyskytuje. Pokud by s touto daní zákonodárce nepočítal, byla by podoba přechodných ustanovení nepochybně jiná. Povinnost hradit penále z částky stanovené daně z příjmů právnických osob vybírané srážkou byla podle stěžovatele proto dána již podle ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků, tj. ve znění zákona o správě daní a poplatků účinném ode dne 1. 1. 2007.

[6] Stěžovatel dále poukázal na to, že důvodová zpráva k zákonu č. 270/2007 Sb., který nabyl účinnosti 31. 10. 2007 a který do zákona o správě daní a poplatků zavedl kromě dalšího také ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků (podle něhož správce daně stanovil žalobci penále) uvádí mj. k bodu 4 a 5 (§ 37b odst. 1), k bodu 7 (§ 37b odst. 4), k bodu 25 (§ 69 odst. 3) a k bodu 26 (§ 69 odst. 4 a odst. 5), že „*všechny navržené úpravy jsou podmínkou pro zjednodušení a rovněž pro nastavení podpůrného systému výpočetní techniky. Současně se upřesňuje úprava aplikace nového systému postihů za finanční delikty pro srážkovou daň ve speciálním ustanovení § 69 odstavec 4 a odst. 5.*“ Stěžovatel zdůraznil, že v rámci přechodných ustanovení uvedeného zákona nebylo použití § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve vztahu k minulosti jakkoli omezeno. Nezbytnost této právní

úpravy byla zákonodárcem vysvětlena tak, že dosavadní právní úprava byla nedostačující a bylo nutné odstranit některé nedostatky, proto hlavním záměrem uvedené novely bylo technické upřesnění a doplnění stávající právní úpravy a odstranění jednotlivých disproporcí. Ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je tedy podle stěžovatele pouhé legislativně technické zpřesnění dosavadní právní úpravy, a to speciálně ve vztahu k dani vybírané srážkou.

[7] S ohledem na vše výše uvedené je stěžovatel přesvědčen, že nové znění § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, které umožnilo správci daně stanovit žalobci penále za nesprávně odvedenou daň z příjmů právnických osob vybíraných srážkou, nepředstavovalo nové pravidlo chování, které by mohlo být aplikováno až na případy, kdy by lhůta pro podání vyúčtování uplynula až po 31. 10. 2007.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že splatnost daně, tj. den, ve kterém byl žalobce daň povinen odvést, stanovilo ustanovení § 38d odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů na poslední den kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém byl povinen provést srážku. Protože původní data splatnosti srážkové daně stanovené správcem daně nastala do 31. 12. 2006, úrok podle novelizovaného ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků se neuplatní a jedinou sankcí za nesplnění platebních povinností u této srážkové daně je toliko penále podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006. Nová právní úprava penále podle ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků se proto nemohla vztahovat na žalobce, pokud jde o srážkovou daň za rok 2006.

[9] Žalobce dále poukázal na to, že podle ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků účinného od 1. 1. 2007 platí, že *„daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky dodatečně vyměřené daně nebo daňové ztráty, popřípadě daně stanovené k přímému placení tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti.* Podle jeho názoru nemohlo toto zákonné ustanovení dopadat na případy v pořadí prvního vyměření srážkové daně, byť by se tak stalo po provedené daňové kontrole. Toto zákonné ustanovení totiž rozlišuje tři skutečnosti, na jejichž základě je možné stanovit daňovému subjektu penále, resp. kdy daňovému subjektu vzniká povinnost penále uhradit. Jedná se tak o penále z částky dodatečně vyměřené daně, penále z částky dodatečně vyměřené daňové ztráty a penále z daně stanovené k přímému placení tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti. Žádná z těchto zákonem určených alternativních skutečností však před vydáním platebního výměru nenastala. Ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007, nebylo možno na srážkovou daň aplikovat, a proto je přechodné ustanovení k zákonu 230/2006 Sb. pro stanovení penále k této dani nepoužitelné.

[10] Dále uvedl, že zákon č. 270/2007 Sb., který novelizoval ustanovení § 69 zákona o správě daní a poplatků, neobsahoval žádná přechodná ustanovení vztahující se k tomuto ustanovení. Jediné přechodné ustanovení, které bylo v tomto zákoně obsaženo, řešilo problematiku uložení náhrady za neuplatnění daně při nesplnění zákonné registrační povinnosti, které nastalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 31. 10. 2007.

[11] Žalobce má proto za to, že penále podle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ustanovením § 264 odst. 13 daňového řádu nebyl správce daně oprávněn vyměřit (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2014 sp. zn. 5 Afs 81/2014).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovení § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl poté k závěru, že jeho kasační stížnost je důvodná.

[13] Za účelem sjednocení jednotlivých východisek v projednávané věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné rekapitulovat rozhodné skutečnosti. Žalobce jako plátce daně z příjmů, která je vybíraná srážkou, byl na základě ustanovení § 38d odstavců 1 a 2 zákona o dani z příjmů povinen odvést správci daně tuto daň do konce kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém byl povinen provést srážku. Konečné vyúčtování podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků byl poté žalobce správci daně povinen předložit do třiceti dnů ode dne, v němž byl povinen za rozhodné období odvést poslední daňovou povinnost. Zdaňovacím obdobím v žalobcově věci byl podle ustanovení § 21a zákona o dani z příjmů kalendářní rok 2006. Srážky daně byl žalobce povinen odvést nejpozději do konce ledna 2007, vyúčtování za tuto daň pak do 28. 2. 2007.

[14] Vzhledem k tomu, že ve věci žalobce lhůta k vyúčtování uplynula až po 1. 1. 2007, podle přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. ke změně zákona o správě daní a poplatků, měla být aplikována právní úprava účinná až po 1. 1. 2007. Nejvyšší správní soud se proto se žalobcem neztotožnil v tom, že by na jeho věc mělo být aplikováno ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006, jenž penále do této doby upravovalo.

[15] Jak již bylo uvedeno v naračí části tohoto rozsudku, správce daně u žalobce provedl následnou daňovou kontrolu, při níž zjistil, že žalobce v roce 2006 daň nesprávně srazil a odvedl. Platebním výměrem ze dne 20. 12. 2013 proto předepsal žalobci daň k přímému placení podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a stanovil penále podle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Právě časový odstup následné daňové kontroly a navazujících procesních kroků správce daně od kontrolovaného daňového období vyvolal podle názoru Nejvyššího správního soudu otázku, jíž je sporná aplikace různých znění zákona o správě daní a poplatků na situaci žalobce.

[16] Nezbytné je dále vyjasnit rozhodnou právní úpravu, která měla být ve věci aplikována. S účinností do 31. 12. 2006 byl správce daně oprávněn daňovým subjektům uložit penále výlučně podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení byl správce daně oprávněn uložit penále za prodlení se zaplacením daně obecně ve výši 0,1% z nedoplatku daně za každý den prodlení. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení byl správce daně oprávněn uložit penále jako následek

doměření daně podle dodatečného daňového přiznání nebo hlášení daňového dlužníka a dále také v těch případech, kdy plátce daně vybírané srážkou nesprávně sraženou a odvedenou daň nebo zálohu na ni srazil a odvedl podle vlastního zjištění dodatečně ve správné výši. Poslední skupinou, kdy bylo možno před 1. 1. 2007 uložit penále, byly podle ustanovení § 63 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ty případy, kdy bylo zkrácení daně obecně zjištěno správcem daně - v těchto případech byla oproti předchozím případům sazba penále stanovena v dvojnásobné výši.

[17] Oproti uvedenému s účinností zákona č. 230/2006 Sb. od 1. 1. 2007 rozlišil zákonodárce v zákoně o správě daní a poplatků následky spojené s nesprávným placením daní do dvou samostatných institutů. Za prodlení se splatností daně byl plátce daně povinen zaplatit úrok z prodlení podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků. Penále byl správce daně naopak oprávněn uložit podle ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků, a to *„z částky dodatečně vyměřené daně nebo daňové ztráty, popřípadě daně stanovené k přímému placení tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti.“* Podle přechodných ustanovení k této změně zákona o správě daní a poplatků - čl. VI. bodu 1 zákona č. 230/2006 Sb. – dále platilo, že úprava obsažená v ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků (tj. nová úprava penále) se použije pro daně, u kterých lhůta pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování uplynula po účinnosti tohoto zákona. Pouze uplynula-li lhůta pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování do účinnosti tohoto zákona, použila se úprava ustanovení § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.

[18] Tato podoba ustanovení § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků platila až do účinnosti zákona č. 270/2007 Sb. S účinností tohoto zákona ode dne 31. 10. 2007 bylo ustanovení § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků změněno tak, že původní znění *„daňové ztráty, popřípadě daně stanovené k přímému placení"* bylo nahrazeno slovy *"z částky dodatečně snížené daňové ztráty“*. Současně byl do ustanovení § 69 (jenž obsahoval speciální úpravu ve vztahu k dani vybírané srážkou) vložen nový odstavec 4 ve znění *„Dojde-li k předepsání daně nebo úhrady na zajištění daně podle odstavce 1 věty druhé, podléhá předepsaná částka penále podle § 37b odst. 1 písm. a)“*.

[19] K tomu – a nezávisle na uvedených novelizacích - podle ustanovení § 69 odst. 1 věty druhého zákona o správě daní a poplatků konstantně pro daně vybírané srážkou vždy pro správce daně platilo oprávnění, že *„pokud tyto daňové částky nebyly sraženy nebo vybrány ve stanovené výši nebo odvedeny ve stanovené lhůtě, předepíše správce daně plátci daně tyto částky k přímému placení.“*

[20] Nejvyšší správní soud proto shledal, že ať už šlo o právní úpravu zákona o správě daní a poplatků účinnou před 1. 1. 2007, po 1. 1. 2007 nebo od 31. 10. 2007, správce daně byl vždy v návaznosti na předpis přímého placení daně vybírané srážkou oprávněn plátci daně stanovit penále (srov. ustanovení § 69 odst. 1 věta druhá ve spojení s ustanovením § 63 odst. 3 věta třetí zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006, dále srov. ustanovení § 69 odst. 1 věta druhá ve spojení s ustanovením § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 a nakonec srov. ustanovení § 69

odst. 1 věta druhá ve spojení s ustanovením § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 31. 10. 2007).

[21] Jednotlivými novelizacemi byla dotčena pouze výše penále a jeho systematické zařazení v zákoně o správě daní a poplatků. Správce daně s účinností do 31. 12. 2006 stanovil penále (pokud zjistil zkrácení daně) ve výši 0,2 % z nedoplatku daně za každý den ode dne její splatnosti do jejího zaplacení. Podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 10. 2007 bylo penále stanoveno ve výši 20 % zvyšované daně stanovené k přímému placení. Ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 31. 10. 2007 poté tuto výši penále plně převzal, když přímo v textu tohoto ustanovení uložil správci daně stanovit výši penále podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků.

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že nezávisle na tom, kdy která novela nabyla účinnosti, stanovení penále bylo vždy zákonným následkem nesprávně odvedené srážkové daně a to muselo být žalobci jako plátci daně dostatečně známo. Po účinnosti novely zákonem č. 270/2007 Sb. nedošlo ani ke změně výše penále při předepsání daně k přímému placení, neboť výše tohoto penále byla jakožto následek zvyšování daně v obou případech stanovena podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků.

[23] Zbývá tedy zodpovědět otázku, zda v projednávané věci konkrétně měl stěžovatel žalobci uložit penále přímo podle ustanovení § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků (tj. podle pravidel pro ukládání penále po účinnosti zákona č. 230/2006 Sb. a před účinností zákona č. 270/2007 Sb.) či podle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve výši podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků (tj. podle pravidel pro ukládání penále po účinností zákona č. 270/2007 Sb.) a jaký vliv na zákonnost platebního výměru resp. žalovaného rozhodnutí by měla skutečnost, pokud by správce daně uložil penále podle nesprávného ustanovení.

[24] Východiska pro zodpovězení této otázky poskytuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Jakkoliv Nejvyšší správní soud formuloval své závěry k různým zněním zákona o správě daní a poplatků, lze tyto závěry, vzhledem k tomu, že jde o principiální záležitosti, aplikovat i v právě projednávané věci. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 9. 2015, č.j. 5 Afs 60/2013-63 především vyložil, že *„k předpisu daňové povinnosti dochází na základě zjištění správce daně, že plátce neodvedl daň v zákonem stanovené výši. Tomuto zjištění předchází ověřování a šetření správce daně, které nepochybně předchází samotnému předpisu daně. Zjistil-li správce, že plátce svoji daňovou povinnost nesplnil, nemohl dlužnou částku bez dalšího vymáhat, ale v souladu s § 69 daňového řádu z roku 1992 byl povinen ji nejprve formou platebního výměru předepsat. Nedoplatek na srážkové dani tedy nevznikl pouhým faktickým neuhrazením příslušné částky, ale musel být nejprve zákonem stanoveným způsobem deklarován.“*

[25] Povahou uvedené deklarace se blíže zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265. Konstatoval, že *„platební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sdělí daňovému dlužníku předpis penále, nemají v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně*

toliko deklaratorní. Platebními výměry se konstatuje povaha a výše primární či - v případě penále - sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam především v tom, že za splnění předepsaných podmínek mění daňovou povinnost z povinnosti podle hmotného práva v exekuční titul." Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení taktéž vyložil, že daňového dlužníka lze vyrozumět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále. Počátek plynutí této lhůty se poté odvíjí od data původní splatnosti daně.

[26] Splatnost daně z příjmů žalobce vybíraných srážkou za rok 2006 nastala dne 31. 1. 2007. Správce daně poté v návaznosti na daňovou kontrolu ověřil, že žalobce dnem splatnosti daňové částky neodvedl ve stanovené výši. Uplynutím dne splatnosti daně proto vznikla povinnost žalobce doplatit rozdíl v dani z příjmů a dále vznikla povinnost zaplatit penále jako následek nesplnění primární daňové povinnosti. Z logiky věci poté vyplývá, že na stanovení penále byl správce daně povinen aplikovat zákon o správě daní a poplatků ve znění účinném ke dni vzniku této povinnosti tj. podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků ve znění zákona č. 230/2006 Sb.

[27] I když však správce daně žalobci stanovil penále nesprávně podle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném až od 31. 10. 2007, nezměnilo to nic na základní skutečnosti, že správce daně toto penále správně stanovil jakožto zákonem předvídaný následek nesprávného odvodu srážkové daně. Dále, pokud jde o výši penále při přímém předepsání daně, ta se vůbec nelišila, ať už penále v těchto případech bylo stanoveno před či po účinnosti zákona č. 270/2007 Sb. Ve výsledku totiž správce daně výši penále stanovil správně podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků (tak jak by k tomu byl povinen za účinnosti předchozí právní úpravy), byť k aplikaci tohoto ustanovení dospěl na základě odkazu uvedeného v ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. V souhrnu poté z uvedeného poté vyplývá, že i když správce daně žalobci stanovil penále podle později účinné právní úpravy, tato vada platebního výměru, resp. žalovaného rozhodnutí, vliv na jeho zákonnost neměla.

[28] Ze všech výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s názorem žalovaného a shledal, že krajský soud rozhodnou právní otázku posoudil nesprávně. Vzhledem k tomu, že je kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[29] V dalším řízení je podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu o tom, že žalovaný žalobci penále vyměřil zákonně. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§53 ods. 3 s. ř. s.)

V Brně 14. února 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu